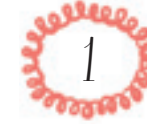

Täysin harjoin

Kuvitus Nina Dulleck

Suklaa otti vauhtia ja kierähti toiselle kyljelleen. Sen jalat upposivat ruohoon ja turpa törmäsi voikukkaan. Siitepölypilvi kutitti sen sieraimia.

”Aatshiih!”

”Terveysteeksi!” kuului sen takaa.

”Kiitos, Toni”, Suklaa ynähti venytellessään. Aurinko paistoi sen herkullisesta ruohosta pullottavaan vatsaan. Jos Suklaasta riippuisi, näin saisi jatkua ikuisesti: vain syömistä ja laiskottelua koko päivä. Välillä sen lempi-ihminen Lotte tulisi juttelemaan sen kanssa. Joskus Lotte toisi Gretan mukanaan, ja myös Oskar saisi poiketa säännöllisesti.

Suklaa halusi erityisesti kuulla heiltä tarinan siitä, miten se – Suklaa Superponi – oli ystävineen saanut ”Haamu-Oskarin” kiinni. Toni, Keksi ja se olivat olleet maailman par-

© 2015 Magellan GmbH & Co, KG, Bamberg, Germany
Alkuteos *Die Haferhorde – Volle Mähne*

ISBN 978-952-230-834-4

Suomennos Maarit Varpu

Painettu EU:ssa 2023

haita huippuhaamuagentteja. Suklaa virnisti muistellessaan haamujahtia.

"Mitä sinä virnuilet?" joku kysyi, ja Suklaan silmien eteen ilmestyivät Keksin kaviot.

"Nautin elämästä", Suklaa mutisi.

Keksi söi ruohoa Suklaan pään ympäriltä. "Täällä Blümchenhofissa on hienoa, eikö vain?" se sanoi.

"Hmmp", Suklaa ynähti. Aluksi sillä oli ollut kauhea ikävä Dammbüllissä olleeseen entiseen kotiin. Nyt se piti kuitenkin enemmän uudesta maatilasta. Olihan se – Suklaa Superponi! – varmistanut, että he kaikki voisivat jäädä tänne, jopa "Haamu-Oskar".

"Leikitään hippaa", Keksi kinusi ja tuupasi sitä turvallaan.

Miksipä ei. Suklaa nousi jaloilleen.

Prööt! Sen ovela ystävä laukkasi pois.

Suklaa juoksi Keksin perään. Se seurasi Keksiä kaksi kierrosta Ollen ympäri, joka pyöritteli silmiään ja heilutti ylähuultaan varoittavasti. Sitten ne rynnivät aidan viertä kohti tietä. Suklaa sai kurottua yhä enemmän ja enemmän välimatkaa kiinni. Olisi nauret-

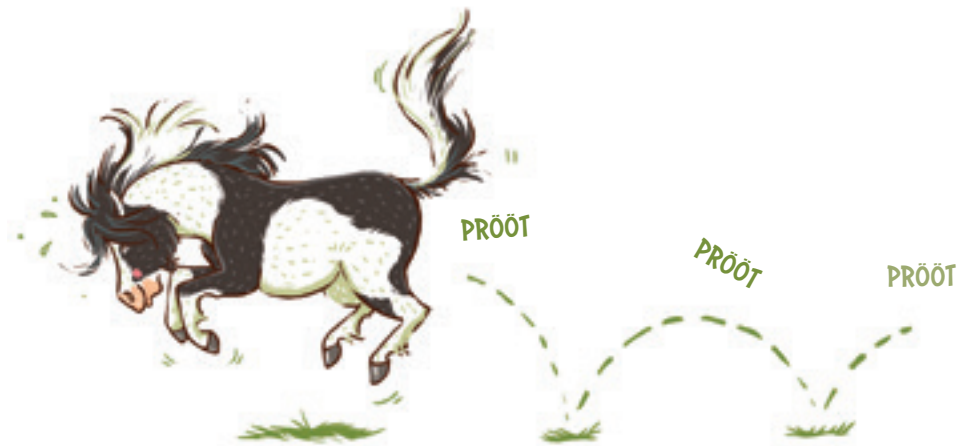
tavaa, jos se ei tavoittaisi Keksiä!

Se lähestyi juuri Keksin takapuolta, kun sen ystävä teki äkkipysäyksen, kääntyi – prööt! – ja laukkasi keskelle niittyä – suoraan kohti Kreivitärtä!

Suklaa hidasti vauhtiaan. Eikö Keksi ollut nähnyt tammaa? Sen karvahan kiilteli aurin-gossa kuin punainen liikennevalo!

Kreivitär luimisti korviaan. "Senkin mieli-puolet ponit! Ei saa edes syödä rauhassa, kun te olette lähistöllä", se ärhenteli äänekkäästi.

"Jippii!" Keksi huudahti ja pukitteli. Prööt! Prööt! Sitten se pukitti uudelleen aivan Kreivittären edessä ja syöksi kohti Tonia.

Suklaa laukkasi Keksin perään. "Toni, katkaise Keksin tie!" se huusi. Mutta vuoristoponi, toisin kuin Kreivitär, jatkoi rauhassa syömistään ja kohotti vain päätään hämmentyneenä. "Mikäs on?" se ihmetteli.

"Auta minua!" Suklaa huusi sille. "Oteetaan kiinni tuo pahuksen paukuttelija!"

"Selvä!" Toni korskahti ja lähti liikkeelle suu täynnä ruohoa. Mutta se oli liian hidas. Keksi laukkasi sen ohi ja niityn poikki kohti porttia, jonka luona Lotte ja Greta olivat juuri huutaneet "Suklaaaaa!" ja "Keksiiii!"

Suklaa katsahti portille ja näki, että Lotte heilutteli kädessään porkkanaa. Samassa Toni ohitti Suklaan. Tyypillistä! Yhtenä hetkenä Toni kykeni tuskin liikuttamaan jalkojaan, ja nyt tämä baijerilainen vuoristoponi kiisi hurjaa vauhtia kohti porkkanaa!

"Odota vain! Minä olen siellä ensimmäisenä!" Suklaa hirnahti haflingerystävälleen ja antoi pienten kavioidensa takoa entistä nopeammin niityn poikki. Puuskuttaen se saavutti Tonin. Se ei todellakaan olisi pystynyt laukkaamaan kauemmaksi. Keksi oli jo perillä, ja Toni jarrutti juuri sen takana.

”Missäs keltaanen herkku on?” Toni puuskahti.

Suklaa hörähti. Porkkanat lojuivat ruohikossa, kuten Lotte ja Gretakin. Kaksi tyttöä kieri naurusta.

”Nauravatko he meille?” Keksi ihmeteli.

”Kenelles muulle sitten!” Suklaa virnisti leveästi. ”He nauravat varsinkin sille, miten Toni jymisteli pullean vatsansa kanssa niityn poikki!”

”Mitä pötyä!” Toni näykkäisi kohti Suklaata. ”Sää kiusaat mua taas!”

”Te kaikki kolme saatte nyt maukkaan porkkanan ja muutaman lisää myöhemmin”, Lotte rauhoitteli. Ilmeisesti hän luuli, että ne riitelivät porkkanoista.

Vaikka se ei ollutkaan totta, porkkanoita sillä keinolla näytti ainakin saavan. Suklaa, kuten sen ystävätkin, tuijotti Lotten kättä ja rauhoittui vasta sitten, kun oli rouskutellut hampaissaan maukkaan porkkanan. Mutta eivätkö ne voisi saada heti lisää?

”Me lähdemme lenkille!” Greta huusi ja pujotti Keksille riimun.

Ensin niityllä makailua ja sitten ratsastusta – päivä ei olisi voinut paremmin sujua.

Suklaa kihisi ilosta, kun Lotte asetti sille päitset.

Toni tuli tallille heidän kanssaan, pureskeli muutaman porkkanan ja torkkui, kun Suklaata ja Keksiä hoidettiin.

Lotte harjasi Suklaata ihanasti vatsasta, kun hän yhtäkkiä pudotti kumisuan ja läimäytti kädellään otsaansa. ”Tyhmä minä!” hän huusi ja juoksi ulos.

Mikä nyt oli vialla? Suklaa katsoi Lotten perään ymmällään. Miksi hän ei jatkanut vatsahierontaa?

Pian Lotte palasi ja heilutti paperia kädessään. Suklaan koiraystävä ilmestyi hänen takaansa. Eipä olisi uskonut, että se nousee ylös nukkumapaikaltaan! Bruno oli nykyään ihan mahdoton. Suklaa huokaisi.

”Katsokaa!” Lotte huusi. ”Maria kirjoitti teille poneille postikortin Italiasta! Melkein unohdin sen.”

